

Vanhan-Ellan Ruijan-matka

Yksi Päätalon veljeksistä oli nimeltään Ella. Hänellä oli oma tapansa kertoa tarinoita, joita on säilynyt jälkipolvien muistiinmerkitseminä. Annetaanpa Ellan kertoa.

”Oli kaunis keväinen päivä hankikelien aikaan. Päätin lähteä pororaidolla käväisemään Norjan Vesisaassa. Laitoin parikymmentä härkää ajokuntoon ja niille pulkat täyteen evästä, samoin itselleni. Minulla oli erinomainen ohjausporo, hyvä oijustaja. Eräessäkin paikassa oli tiheää kuusikkoa ja tykkylumen vääntämä kuusi. Härkä kipaisi kuusen latvaan ja putosi maahan. Saman tien pulkka tarttui perässä olevasta renkaasta kuusen latvaan ja jäimme killumaan maan ja taivaan väliin. Hyvin siinä muuten selvittiin ja päästiin jatkamaan matkaa.”

”Matkalla meni muutamia viikkoja ennen kuin oltiin Vesisaassa. Siellä jouduin näyttämään taitoni. Kaupungilla oli hirveä hässäkkä, siellä juostiin ja viitottiin. Kun kysyin mitä tämä kaikki tarkoitti, niin sanottiin että vanki pääsi karkuun eikä sitä saada kiinni. Silloinminä pyöräytin polvilumpiot sivuun ja lähdin juoksemaan, jalat pyörivät kuin silppukoneen terät. Ei tarvinnut juosta montakaan korttelia, kun sain karkurin kiinni. Siinä oli yleisöllä ihmettelemistä.”

”Samalle reissulle liittyy sekin tapaus, kun olin erään vuonon rannalla ihmettelemässä kyläläisten kanssa valaskalaa. Siinä ne arvailivat selällään olevan valaan pituutta. No, minä kiipesin sen selkään ja aloin mittaamaan askelin sen pituutta. Astuttuani 27 askelta, niin hupsis, putosin valaan kusetimesta sen mahaan. Siellä jouduin olemaan kolme vuorokautta ennen kuin pääsin pois. Putoamisen syynä oli se, kun suuri lintuparvi lensi taivaalla ja peitti näkyvyyden.”

